

Virsraksts: Pieteikuma iesniegšana Satversmes tiesai par Izglītības likuma 50.panta 1.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 106.pantam

Tēze: Ir pamats Satversmes tiesā iesniegt pieteikumu par Izglītības likuma 50.panta 1.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 106.pantam, jo, Senāta ieskatā, jautājumu par ierobežojumu noteikšanu strādāt par pedagogu ir iespējams risināt, piemērojot citus, mazāk ierobežojošus un tādējādi saudzējošākus līdzekļus leģitīmā mērķa sasniegšanai. Pirmkārt, ierobežojums var tikt saistīts nevis ar rehabilitācijas jēdzienu, bet gan ar sodāmības dzēšanas vai noņemšanas institūtu. Otkārt, likumdevējam, nosakot ierobežojumu, ir iespējams ņemt vērā Krimināllikuma 7.pantu un veidot diferencētu pieeju atkarībā no tā, kāda smaguma noziedzīgu nodarījumu persona ir izdarījusi.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas

Senāta Civillietu departamenta

2011.gada 2.februāra

L Ē M U M S

Lietā Nr. SKC-478/2011

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators Z.Gencs
	senators referents A.Laviņš
	senatore A.Briede
	senatore I.Garda
	senatore S.Lodziņa
	senators N.Salienieks
	senators K.Torgāns,

piedaloties L.C. pārstāvim A.K., Kuldīgas novada pašvaldības pārstāvim A.C.,

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu sakarā ar L.C. kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 14.jūnija spriedumu L.C. prasībā pret Kuldīgas novada pašvaldību par rīkojuma par atbrīvošanu no ieņemamā amata atcelšanu, atjaunošanu darbā un vidējās izpeļņas par darba piespiedu kavējumu piedziņu, un Kuldīgas novada pašvaldības pretprasībā par darba līguma atzīšanu par spēkā neesošu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] Kuldīgas rajona padome 2002.gada 18.decembrī noslēdza darba līgumu ar L.C. par Pelču speciālās internātpamatskolas – attīstības centra direktora pienākumu izpildi.

2006.gada 27.jūnijā Kuldīgas rajona prokurors sastādījis priekšrakstu par sodu, atbilstoši kuram L.C. sodīts par tīša mazāk smaga nozieguma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 219.panta otrajā daļā, proti, par nepatiesu ziņu norādīšanu likumā noteiktajā ienākumu, īpašuma, darījumu vai cita mantiska rakstura deklarācijā, ja nepatiesas ziņas norādītas par mantu vai citiem ienākumiem lielā apmērā. Prokurora priekšraksts nav pārsūdzēts.

Ar Kuldīgas rajona padomes 2009.gada 27.janvāra rīkojumu Nr. 5r L.C. atbrīvots no amata, un ar viņu pārtrauktas darba tiesiskās attiecības. Rīkojums pamatots ar Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 2.punktu, 50.panta 1.punktu, likuma „Par pašvaldībām” 81.pantu, 82.¹panta 8.punktu, 84. un 85.pantu.

[2] L.C. 2009.gada 24.februārī cēlis prasību Kuldīgas rajona tiesā, kurā lūdzis atcelt Kuldīgas rajona padomes priekšsēdētāja 2009.gada 27.janvāra rīkojumu Nr.5r, atjaunot prasītāju Pelču speciālās internātpamatskolas - attīstības centra direktora amatā un piedzīt no Kuldīgas rajona padomes vidējo izpeļņu par darba piespiedu kavējuma laiku.

Prasības pieteikumā norādīts, ka darba tiesisko attiecību izbeigšana nav pamatota ar Darba likuma normām, kā arī, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, nav ievērots Darba likumā noteiktais pārkāpuma konstatēšanas termiņš, uzteikuma termiņš, uzteikums nav noformēts rakstveidā, kā arī atbrīvošana no darba nav saskaņota ar arodbiedrību. Turklāt prasītāja sodāmība ir dzēsta, tāpēc viņš uzskatāms par nesodītu.

[3] Kuldīgas rajona padome 2009.gada 11.martā cēlusi pretprasību, lūdzot atzīt 2002.gada 18.decembra darba līgumu par spēkā neesošu no 2009.gada 27.janvāra. Pretprasībā norādīts, ka atbilstoši Izglītības likuma 50.panta 1.punktam apstāklis, ka L.C. ir krimināli sodīts, liedz viņam pildīt pedagoga amata pienākumus. Attiecīgi atzīstams par spēkā neesošu 2002.gada 18.decembrī noslēgtais darba līgums, jo L.C. faktiski zaudējis spēju pildīt tajā noteiktos amata pienākumus.

[4] Ar Kuldīgas rajona tiesas 2009.gada 21.aprīļa spriedumu L.C. prasība noraidīta, bet Kuldīgas rajona padomes pretprasība apmierināta un 2002.gada 18.decembrī noslēgtais darba līgums atzīts par spēkā neesošu. Tiesa atzinusi, ka piemērojams ir Izglītības likums, jo tas uzskatāms par speciālo likumu attiecībā pret Darba likumu.

[4.1] Izskatījusi lietu sakarā ar L.C. apelācijas sūdzību, Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija (turpmāk arī – Civillietu tiesas kolēģija) 2009.gada 1.oktobrī nospriedusi prasību apmierināt, bet pretprasību noraidīt.

[4.2] Ar Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 24.februāra spriedumu atcelts Civillietu tiesas kolēģijas 2009.gada 1.oktobra spriedums un lieta nodota jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Senāts atzinis, ka apelācijas instances tiesa nepareizi attiecinājusi uz lietā konstatētajiem apstākļiem Darba likuma normas, bet nav piemērojusi likuma „Par pašvaldībām” un Izglītības likuma tiesību normas. Atbilstoši Izglītības likuma 17.pantam un likuma „Par pašvaldībām” 82.¹panta 8.punktam pašvaldības padotībā esošo vispārējās izglītības iestāžu vadītājus, saskaņojot ar Izglītības un zinātnes ministriju, pieņem darbā un atbrīvo no darba pašvaldība. Darba līguma noslēgšana neatceļ minēto normu spēkā esamību, un Darba likuma tiesību normas šādām tiesiskajām attiecībām piemērojamas, ciktāl Izglītības likumā un likumā „Par pašvaldībām” nav noteikts citādi. Uz prasītāja atbrīvošanu no amata Darba likuma tiesību normas nav piemērojamas.

Senāts arī norādījis, ka apelācijas instances tiesa nav vērtējusi faktu, ka prasītājs ir sodīts par noziedzīga nodarījuma, kas paredzēts Krimināllikuma 219.panta otrajā daļā, izdarīšanu, kā arī nav apsvērusi, vai un kā tas ietekmē noslēgtā darba līguma juridisko spēku.

[5] Izskatījusi lietu atkārtoti, Civillietu tiesas kolēģija ar 2010.gada 14.jūnija spriedumu prasību un pretprasību noraidījusi. Spriedums pamatots ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Darba tiesisko attiecību izbeigšana ar prasītāju atbilst Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 2.punktam un likuma „Par pašvaldībām” 82.¹panta 8.punktam, kas ir speciālās tiesību normas pret Darba likuma tiesību normām.

[5.2] Izglītības likuma 50.panta pirmā daļa ir imperatīva norma, kas nepieļauj atkāpes vai izņēmumus. Prasītājs kā skolas direktors ir atzīstams par pedagogu. Viņš ir sodīts par tīša mazāk smaga nozieguma izdarīšanu un nav reabilitēts. Tas ir pamats viņa atbrīvošanai no amata. Apstāklim, ka sodāmība ir dzēsta, nav juridiskas nozīmes.

[5.3] Civillietu tiesas kolēģija norādījusi, ka prasītājs jau ir atbrīvots no amata ar Kuldīgas rajona padomes 2009.gada 27.janvāra rīkojumu, tādējādi ir zudusi celtās pretprasības jēga, jo darba līguma atzīšana par spēkā neesošu neradītu nekādas tiesiskās sekas.

[6] L.C. iesniedzis kasācijas sūdzību par Civillietu tiesas kolēģijas 2010.gada 14.jūnija spriedumu, lūdzot to atcelt un nodot lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk minēto.

[6.1] Apelācijas instances tiesa nepareizi iztulkojusi Izglītības likuma 50.panta pirmo daļu, jo prasītājs uzskatāms par nesodītu saskaņā ar Krimināllikuma 63.panta trešās daļas 7.punktu. Attiecīgi Izglītības likuma 50.panta pirmā daļa uz viņu nav attiecināma. Citos normatīvajos aktos, kuros ietverts līdzīgs regulējums (piemēram, likumā „Par tiesu varu”, Advokatūras likumā, likumā „Par bāriņtiesām un pagasttiesām”, likumā „Par policiju”) specifiski norādīts, ka personas attiecīgos amatus nevar ieņemt neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas. Reabilitācija un sodāmības dzēšana ir ar vienu svaru, ko apliecina fakts, ka atbilstoši Saeimas vēlēšanu likumam, Pilsētas domes, rajona padomes un pagasta padomes vēlēšanu likumam un likumam „Par Valsts ieņēmumu dienestu” attiecīgos amatus var ieņemt gan personas, kuras ir reabilitētas, gan personas, kurām sodāmība ir dzēsta vai noņemta.

[6.2] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta trešajā daļā noteikts, kādi aizliegumi attiecas uz bērnu aprūpes, izglītības, veselības aprūpes un citu tādu iestāžu vadītājiem un darbiniekiem, kurās uzturas bērni. L.C. nav pieļāvis nevienu no minētajā tiesību normā uzskaitītajiem pārkāpumiem un attiecīgi drīkst strādāt izglītības iestādē. Kasācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas uz to, ka tiesai, izskatot lietu, bija jāpiemēro Darba likuma tiesību normas.

[6.3] Tāpat kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nepareizi piemērojusi Latvijas Republikas Satversmes 106.pantu un 91.pantu, diskriminējot prasītāju un liedzot viņam izvēlēties nodarbošanos. Par tādu noziedzīgu nodarījumu, par kādu sodīts prasītājs, personas reabilitācija nav paredzēta (Kriminālprocesa likuma 380.pants).

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījis kasācijas sūdzības argumentus, Senāts atzīst, ka ir pamats Satversmes tiesā iesniegt pieteikumu nolūkā izvērtēt lietā piemērojamās tiesību normas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 106.pantam.

[8] Satversmes tiesas likuma 19.¹panta pirmā daļa paredz,- ja, izskatot civillietu [..] kasācijas kārtībā, tiesa uzskata, ka norma, kas būtu jāpiemēro šajā lietā, neatbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai (aktam), tā iesniedz pieteikumu Satversmes tiesā.

Izskatāmajā lietā prasītājs L.C. atbrīvots no ieņemamā Pelču speciālās internātpamatskolas – attīstības centra direktora amata, pamatojoties uz Izglītības likuma 50.panta 1.punktu, kas noteic, ka par pedagogu nedrīkst strādāt persona, kas sodīta par tīšu noziegumu un nav reabilitēta.

Senāts uzskata, ka pastāv pretruna starp Izglītības likuma 50.panta 1.punktu un Satversmes 106.pantā nostiprinātajām personas tiesībām brīvi izvēlēties nodarbošanos un darbavietu atbilstoši savām spējām un kvalifikācijai, kā arī 1.pantā ietvertajam demokrātiskas un tiesiskas valsts vienam no pamatprincipiem – samērīguma principam.

[9] Satversmes 106.panta pirmais teikums personai garantē tiesības brīvi izvēlēties nodarbošanos un darbavietu atbilstoši savām spējām un kvalifikācijai. Satversmes 116.pants paredz, ka personas tiesības, kas noteiktas Satversmes [...] simt sestajā [...] pantā, var ierobežot likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību.

Tādējādi Satversmes 106.panta nostiprināto tiesību ierobežojumam jāatbilst šādiem kritērijiem:

- 1) tam jābūt noteiktam ar likumu;
- 2) tam jāatbilst leģitīmam mērķim, kuru valsts vēlas sasniegt, nosakot šo ierobežojumu;
- 3) tam jāatbilst samērīguma principam (sk. *Satversmes tiesas 2006.gada 23.februāra sprieduma lietā Nr. 2005-22-01 secinājumu daļas 7.punktu*, sk. *Satversmes tiesas 2003. gada 20. maija sprieduma lietā Nr. 2002-21-01 secinājumu daļas 2. punktu*).

[10] Konkrētajā gadījumā nav šaubu, ka ierobežojums strādāt par pedagogu noteikts ar likumu.

[11] Senāta ieskatā, ierobežojumam, kas paredzēts Izglītības likuma 50.panta 1.punktā, ir leģitīms mērķis – nodrošināt, lai par pedagogu strādātu personas, kam ir nevainojama reputācija un kuri sekmīgi spēj mācīt, audzināt, radoši strādāt ar skolēniem, audzēkņiem un studentiem. Pedagoga personība un profesionālā kvalifikācija ir pamatpriekšnoteikums, lai īstenotu Izglītības likuma mērķi - katram Latvijas iedzīvotājam nodrošināt iespēja attīstīt savu garīgo un fizisko potenciālu, lai veidotos par patstāvīgu un attīstītu personību, demokrātiskas Latvijas valsts un sabiedrības locekli.

[12] Lai izvērtētu, vai pamattiesību ierobežojums ir samērīgs, jānoskaidro, pirmkārt, vai leģitīmā mērķa sasniegšanai izraudzītie līdzekļi patiešām ir vērsti uz šā mērķa sasniegšanu, otrkārt, vai nepastāv personu pamattiesības mazāk ierobežojoši (saudzējošāki) līdzekļi un, treškārt, vai labums, ko iegūs sabiedrība, ir lielāks par indivīda tiesībām un likumiskajām interesēm nodarīto zaudējumu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2010.gada 24.novembra sprieduma lietā Nr. 2010-08-01 secinājumu daļas 16. punktu, Satversmes tiesas 2010.gada 17.maija sprieduma lietā Nr. 2009-93-01 secinājumu daļas 12.3. punktu, Satversmes tiesas 2009.gada 21.decembra sprieduma lietā Nr. 2009-43-01 secinājumu daļas 28. punktu u.c.*).

[13] Ņemot vērā, ka Izglītības likuma 50.panta 1.punktā paredzētais ierobežojums liedz strādāt par pedagogiem personām, kas sodītas par tīšu noziegumu, piemēram, slepkavību, dzimumnoziegumu, u.c., Senātam nav šaubu par to, ka minētais ierobežojums vērsts uz leģitīmā mērķa sasniegšanu. Tajā pat laikā ierobežojums tomēr neatbilst samērīguma principam, jo leģitīmā mērķa sasniegšanu ir iespējams panākt ar saudzējošākiem, personu tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem.

[14] Izglītības likuma 50.panta 1.punktā ir paredzētas divas kumulatīvas pazīmes, kuru pastāvēšanas gadījumā personai ir liegtas tiesības strādāt par pedagogu, proti, persona sodīta par tīšu noziegumu un nav rehabilitēta.

[14.1] Attiecībā uz pirmo pazīmi būtiski ir atzīmēt, ka likumdevējs tiesību normas tekstā nav paredzējis nekādu iedalījumu pēc tā, par kādu tīšu noziedzīgu nodarījumu (Krimināllikuma 7.pants) persona ir sodīta. Izšķiroša nozīme ir tikai apstāklis, ka noziedzīgs nodarījums izdarīts tīši.

[14.2] Noskaidrojot otrās pazīmes saturu, ir jāņem vērā, ka normatīvie akti paredz vairākus veidus, kādos persona tiek atbrīvota no kriminālatbildības juridiskajām sekām – tie ir: sodāmības dzēšana, sodāmības noņemšana un personas rehabilitēšana.

Sodāmība saskaņā ar Krimināllikuma 63.panta septīto un astoto daļu tiek noņemta ar tiesas lēmumu, kā arī apžēlošanas vai amnestijas kārtībā, bet dzēsta, saskaņā ar Krimināllikuma 63.panta trešo, ceturto, piekto un sesto pantu, iestājoties attiecīgiem, likumā noteiktiem, termiņiem. Sodāmības dzēšana vai noņemšana, kā noteikts Krimināllikuma 63.panta deviņtajā daļā, anulē visas izdarītā noziedzīgā nodarījuma krimināltiesiskās sekas.

Reabilitācija, savukārt, ir „personas atzīšana par nelikumīgi sodītu un līdz ar to nevainīgu” (*Meikališa Ā. Kriminālprocesuālo terminu skaidrojošā vārdnīca, Rīga: RAKA, 1998, 231. lpp.*). Līdz ar to reabilitācija ir sarežģītākais veids, kādā persona var izbeigt

kriminālatbildības tiesiskās sekas, un ir pieejama šauram personu lokam, proti, tikai tādām personām, kuras faktiski ir nevainīgas, bet ir tikušas nelikumīgi notiesātas.

Tādējādi sodāmības dzēšana, sodāmības noņemšana un personas rehabilitēšana ir patstāvīgi juridiski jēdzieni ar atšķirīgu saturu. Tā kā Izglītības likuma 50.panta 1.punktā paredzētais ierobežojums ir saistīts ar rehabilitācijas jēdzienu, secināms, ka neatkarīgi no tā, vai sodāmība ir dzēsta vai noņemta, persona, kas sodīta par tīšu noziegumu un nav rehabilitēta, nevar strādāt par pedagogu.

[14.3] Apkopojot minēto, ir pamats atzīt, ka Izglītības likuma 50.panta 1.punktā paredzētā ierobežojuma tvērums ir ļoti plašs. Tas aptver ne vien gadījumus, kad persona sodīta par sevišķi smagiem noziegumiem, piemēram, slepkavību, dzimumnoziegumiem, u.c., bet arī tādus gadījumus, kad persona ir sodīta par tīšu kriminālpārkāpumu vai mazāk smagu noziegumu, piemēram, par nepatiesu ziņu norādīšanu likumā noteiktajā ienākumu, īpašuma, darījumu vai cita mantiska rakstura deklarācijā (Krimināllikuma 219.panta otrā daļa), kā tas ir izskatāmajā lietā. Atbilstoši minētā ierobežojuma tvērumam, persona gan vienā, gan otrā gadījumā nekad savā dzīvē vairs nebūs tiesīga strādāt par pedagogu.

[15] Senāta ieskatā, jautājumu par ierobežojumu noteikšanu strādāt par pedagogu ir iespējams risināt, piemērojot citus, mazāk ierobežojošus un tādējādi saudzējošākus līdzekļus legītimā mērķa sasniegšanai.

Pirmkārt, ierobežojums var tik saistīts nevis ar rehabilitācijas jēdzienu, bet gan ar sodāmības dzēšanas vai noņemšanas institūtu. Otrkārt, likumdevējam, nosakot ierobežojumu, ir iespējams ņemt vērā Krimināllikuma 7.pantu un veidot diferencētu pieeju atkarībā no tā, kāda smaguma noziedzīgu nodarījumu persona ir izdarījusi.

[15.1] No vienas puses, pamatota ir prasība, lai pedagogs nekādā veidā neapdraudētu izglītojamā (gan bērna, gan pieaugušā) intelektuālo un fizisko attīstību, kas iespējams, ja par pedagogu strādā persona ar labu reputāciju, kuras rīcība ir godīga un atbilst ētikas, morāles un tikumības normām, un kuras izpratne par godīgumu un tiesiskumu netiek apšaubīta. No otras puses, atbilstoši Krimināllikuma 63.panta devītajai daļai sodāmības dzēšana vai noņemšana anulē visas izdarītā noziedzīgā nodarījuma krimināltiesiskās sekas. Tas nozīmē, ka pēc likumā noteiktā laika posma persona vairs netiek uzskatīta par sodītu. Šajā Krimināllikuma normā ir ietverta tiesiskā ideja, ka persona var laboties un krimināltiesiskās sekas nevar vajāt personu visu atlikušo mūžu. Līdz ar to, paredzot pamattiesības ierobežojumu attiecībā uz pedagoga profesiju, izšķirošā nozīme ir jāpiešķir nevis faktam, ka persona ir sodīta par tīšu noziedzīgu nodarījumu, bet gan izdarītā noziedzīga nodarījuma smagumam un raksturam, proti, vai tas,

ko persona ir izdarījusi, ir tik nesavietojams ar leģitīmā mērķa sasniegšanu, ka persona par pedagogu vairs nevar strādāt vispār.

Gadījumā, ja persona sodīta par sevišķi smagiem noziegumiem, ierobežojums šādām personām strādāt par pedagogu ir attaisnojams neatkarīgi no sodāmības dzēšanas, jo, piemēram, vardarbība pret citu personu ir acīmredzamā pretrunā ar pedagoga profesijas uzdevumiem. Turpretī, ja persona ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, kas nav saistīts ar vardarbību vai citādu būtisku kaitējumu citām personām, nav pamata apgalvot, ka pārkāpumu izdarījušās personas personība vispār nav savietojama ar leģitīmā mērķa sasniegšanu.

[15.2] Līdz ar to, nosakot ierobežojumus attiecībā uz pedagoga profesiju, var paredzēt diferencētu pieeju par pamatu tomēr ņemot vispārēju noteikumu, ka par pedagogu nevar strādāt persona, kas sodīta par tīšu noziegumu. Kad sodāmība tiek dzēsta vai tiek noņemta, krimināltiesiskās sekas sakarā ar izdarīto pārkāpumu tiek anulētas, kas nozīmē, ka ierobežojumam, kas pamatots ar iepriekšējā teikumā minēto vispārējo noteikumu, nav jābūt attiecinātam uz personām, kas juridiski tiek uzskatītas par nesodītām. Tajā pat laikā, lai netiktu apdraudēta leģitīmā mērķa sasniegšana, likumdevējs var paredzēt atsevišķus gadījumus, kad neatkarīgi no sodāmības dzēšanas vai noņemšanas, persona tomēr nevar strādāt par pedagogu, jo izdarītā pārkāpuma smagums un raksturs ir tāds, kas nepārprotami liecina, ka pārkāpēja personība nekad nebūs savietojama ar pedagoga profesijas uzdevumiem. Šādu personu izolēšana no darba ar izglītojamiem ir attaisnojama un objektīvi nepieciešama.

[16] Tas, ka pedagoga profesijas īstenošanas ierobežojumu noteikšanas sakarā ir iespējami saudzīgāki risinājumi, nekā tas paredzēts Izglītības likuma 50.panta 1.punktā, pietiekami skaidri izriet no metodikas, kādā likumdevējs citos normatīvajos aktos ir paredzējis pamattiesību ierobežojumus.

[16.1] Piemēram, Bērnu tiesību aizsardzības likuma 72.panta trešajā daļā ir paredzēts, ka par bērnu aprūpes un izglītības iestāžu vadītājiem un darbiniekiem nedrīkst strādāt personas: (..)

3) kuras sodītas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu;

4) kuras sodītas par noziedzīgiem nodarījumiem pret tikumību un dzimumneaizskaramību – neatkarīgi no sodāmības dzēšanas;

5) kurām tiesa ir piemērojusi Krimināllikumā noteiktos medicīniska rakstura piespiedu līdzekļus par nepieskaitāmības stāvoklī izdarītu Krimināllikumā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.

[16.2] Senāta ieskatā, ar šādu tiesisko regulējumu, kam pamatā ir diferencēta pieeja atkarībā no izdarītā noziedzīgā nodarījuma smaguma un rakstura, likumdevējs efektīvi ir nodrošinājis leģitīmā mērķa – bērnu tiesību aizsardzība – sasniegšanu, tajā pat laikā pēc iespējas mazāk ierobežojot personu, kas strādā bērnu aprūpes un izglītības iestādēs, bet nav pedagogi, Satversmes 106.pantā noteiktās pamattiesības.

[17] Iepriekš minētie apsvērumi, Senāta ieskatā, apstiprina pretrunu starp Izglītības likuma 50.panta 1.punktā paredzēto ierobežojumu strādāt par pedagogu personai, „kas sodīta par tīšu noziegumu un nav reabilitēta” un Satversmes 1.pantu un 106.pantu, jo ierobežojuma leģitīmo mērķi – nodrošināt kvalitatīva pedagogu korpusa izveidošanu, kas sekmētu katram Latvijas iedzīvotājam iespēju attīstīt savu garīgo un fizisko potenciālu, lai veidotos par patstāvīgu un attīstītu personību - ir iespējams sasniegt ar tikpat iedarbīgiem, bet personas tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 214.panta 4.puntu, Augstākās tiesas Senāts

nolēma

Nosūtīt pieteikumu Satversmes tiesai par Izglītības likuma 50.panta 1.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 106.pantam.

Apturēt tiesvedību lietā līdz Satversmes tiesas lēmuma vai sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators	(paraksts)	Z.Gencs
	senators	(paraksts)	A.Laviņš
	senatore	(paraksts)	A.Briede
	senatore	(paraksts)	I.Garda
	senatore	(paraksts)	S.Lodziņa
	senators	(paraksts)	N.Salienieks
	senators	(paraksts)	K.Torgāns